

K. Górski, 1969), wynik konfrontacji pierwodruku z autografem, ogromny krok naprzód w ustaleniu interpunkcji poematu. Tom 1, *Wiersze* (oprac. Cz. Zgorzelski), wyszedł w trzech woluminach (1971 - 1981); materia doprowadzona została do r. 1855. W wolnym tempie powstaje wydanie będące najwyższym wzlotem edytorstwa naukowego w Polsce. Z wydań dzieł indywidualnych (poza seriami) najważniejsze były edycje *Grażyny* i *Konrada Wallenroda*, oprac. W. Bruchnalski (1922). Tomy 1 i 2 *Poezji* Mickiewicza z lat 1822 - 1823 otrzymały wydanie fototypiczne z posłowiem S. Pigonia (1955). Tom IV paryskiego wydania (1832; *Dziadów część III*) otrzymał fototypiczną reedycję z posłowiem S. Pigonia (1967). W 150 rocznicę pierwodruku *Sonetów* wydał je w podobiznie Cz. Zgorzelski (1976). *Wiersze* Mickiewicza w podobiznach autografów wydaje Cz. Zgorzelski (dotąd część 1, wiersze do 1824, 1973). Podobiznę autografu *Dziadów części III* ogłosił J. Kallenbach (1925), autograf *Pana Tadeusza w podobiznie* — T. Mikulski (1949), autograf *Grażyny (Korybut, Książę Nowogródka)* — J. Krzyżanowski (1950), po nim K. Górski (por. s. 393).

Słowacki ogłosił tylko część spuścizny, mniejszą. Autografy zabrała z Paryża matka Salomea Bécu i za pośrednictwem Karola Szajnochy zdeponowała w Ossolineum we Lwowie. Ossolineum stało się Mekką dla wydawców i badaczy Słowackiego. Antoni Małecki wydał *Pisma pośmiertne* (t. 1 - 3, Lwów 1866), po latach (1880) dodał *Pisma* (t. 1 - 4), ogłoszone za życia autora. Rozstrzygnięcia edytorskie pierwszego wydawcy „pism pośmiertnych” nie wszystkie wytrzymały próbę czasu. Pierwsze naukowe wydanie *Dzieł* Słowackiego, tzw. lwowskie wydanie jubileuszowe, oprac. B. Gubrynowicz i W. Hahn (t. 1 - 10, 1909). Wydanie nie objęło listów, znanych już z edycji Leopolda Méyeta (t. 1 - 2, Lwów 1889; t. 3 przygotował do druku później M. Kridl, Warszawa 1915; jest on nieprześcigniony pod względem metody naukowej edycji listów). Wydanie Gubrynowicza i Hahna stało się przedmiotem znakomitej recenzji J. Kleinerja (*Układ i tekst dzieł J. Słowackiego*, „Pamiętnik Literacki” 1909 R. 8 s. 278 - 391. Odb. Lwów 1910, 116 s.), który, oddawszy edytorom *sum cuique*, wskazał dalsze drogi poszukiwań. Wydanie *Dzieł wszystkich* pod red. J. Kleinerja (t. 1 - 7, 9 - 11 z planowanych 16, 1924 -) zostało doprowadzone do końca po drugiej wojnie światowej (t. 1 - 17, przy czym t. 12 i 13 w 2 wol., 1952 - 1975). Po śmierci J. Kleinerja (1957) redaktorem naczelnym był W. Floryan, duże zasługi położył Jan Kuźniar. J. Kleiner wyodrębnił dwa działy: 1. Utwory wydane za życia poety (t. 1 - 7 zrealizowane już przed wojną), 2. Utwory wydane z spuścizny rękopiśmiennej (planowane były t. 8 - 16; nastąpiło rozszerzenie). Podział zdeterminował w konsekwencji rozbitcie na dwie części *Beniowskiego* (t. 5 i 11) i *Króla Ducha* (t. 7, 16 - 17). Wydanie 2, wrocławskie, nie powtórzyło wstępów interpretacyjnych i komentarzy wydania lwowskiego, skupiło się na zagadnieniach tekstu. Popularne wydanie *Dzieł* Słowackiego